

HỒI 534

Liệu Thương Kỳ Pháp

K

hả Đạt Chí kêu “ủa” một tiếng, gia tăng tốc độ tiến về phía trước, cúi người nhặt một mảnh vấy ở dưới đất.

Mảnh vấy này một bên nhọn một bên xòe ra.

Khấu Trọng chạy đến, hỏi: “Là cái gì vậy?”

Khả Đạt Chí đưa cho gã coi, mặt sáng của mảnh vấy phản chiếu lấp lánh dưới ánh trắng, vui mừng nói: “Đây là món đồ chơi ta đưa cho tên quái nhân Âm Hiến Hạc, khi rải xuống cỏ, chỉ cần lên chỗ cao, dẫu cách hai ba dặm cũng có thể thấy ánh sáng của mảnh vấy này, có điều ta không hiểu tại sao y không đặt mảnh vấy này ở gần tường thành mà lại rải ở nơi cách thành đến năm dặm.”

Khấu Trọng đưa mắt nhìn thảo nguyên, phía trước là một vạt rừng, tiếng nước suối róc rách chảy vọng ra, lo lắng nói: “Hy vọng không phải địch nhân lục thấy thứ này trên người y rồi ném ở đây dụ chúng ta!”

Khả Đạt Chí hai mắt lóe lên sát cơ: “Cũng có thể là Âm tiểu tử phát hiện có kẻ địch theo dõi ở phía sau cho nên mới cất đuôi kẻ địch, đành bỏ mảnh vấy ở đây.”

Khấu Trọng hít sâu một hơi khí lạnh: “Ta không lạc quan như huynh, một khả năng khác là Âm Hiến Hạc đã bị bọn Thâm Mạt Hoàn, Hàn Triều An, Hồ Diên Kim truy đuổi ráo riết, trong lúc cùng đường chỉ đành bỏ mảnh vấy này để chúng ta đến cứu y.”

Khả Đạt Chí thoáng ngạc nhiên, nhưng hiển nhiên cũng nhận thấy lời gã không phải vô lý. Âm Hiến Hạc là loại quái thai, trừ phi lâm vào bước đường cùng, không thì quyết không cầu cứu người khác.

Đột nhiên y tung mình, mượn lực đạo của hai chân, lao vút lên trời, cách mặt đất khoảng bảy tám trượng mới xoay người, rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Khấu Trọng, chỉ về phía tây bắc nói: “Ta tìm thấy được mảnh thứ hai, quả nhiên cứ mỗi dặm một mảnh, đầu nhọn chỉ hướng, có lẽ chính y đã ném mảnh vấy ở đây.”

Khấu Trọng nói: “Nói mấy lời thừa thãi đó làm gì, đi thôi!”

Rồi chạy về hướng của mảnh vấy thứ hai, Khả Đạt Chí hú dài một tiếng đuổi theo sau.

Hai gã không cần phải giấu giếm hành tung nữa, nhiệm vụ trước mắt là lần theo mảnh vấy đuổi theo kẻ địch, khiến bọn chúng không kịp trở tay.

oOo

Lần này có thể nói Từ Tử Lăng đang đánh cược với sinh mệnh của mình, gã đánh cược là Liệt Hà khi chưa nắm chắc mười phần sẽ không dám giết gã, bởi gã đã lãnh ngộ được Phạm Ngã như nhất từ Phục Nan Đà.

Đó là cảnh giới người và tự nhiên hợp nhất, người và trời hợp nhất, cũng là mục tiêu của những kẻ tọa thiền tu Phật. Pháp môn này có nhiều cái tên khác nhau, như Phạm Ngã bất nhị, Kiếm tâm thông minh, Tĩnh Trung Nguyệt, nhưng đều là nói đến cùng một sự việc, chỉ khác nhau ở kinh nghiệm, trí tuệ và tu vi của mỗi người.

Bởi không muốn người ta nhận ra đang cấu kết với Bái Tử Đình nên sách lược mà Đại Minh Tôn giáo đối với hai người bọn gã là bề ngoài thân thiện, nhưng âm thầm gây hại; hơn nữa nếu Bái Tử Đình thất bại, Đại Minh Tôn giáo sẽ trở thành mục tiêu cho người Đột Quyết trả thù, lúc đó thảo nguyên tuy rộng lớn, họ cũng không có đất dung thân.

Nếu có thể giết chết Từ Tử Lăng, đương nhiên không còn gì đáng lo nữa. Nhưng nếu không may để gã trốn thoát, Liệt Hà và Đại Minh Tôn giáo cũng không dễ thoát tội, Đột Lợi chắc chắn sẽ không tha cho kẻ thù đã giết huynh đệ của mình. Chuyện đó không phải trò đùa.

Từ Tử Lăng chính vì biết tâm lý đó của Liệt Hà, lại hiểu rằng không thể thoát được khúu giác của ụ, cho nên mới liều một phen.

Hai chân gã chạm đất, Liệt Hà từ trong rừng lao ra, hạ xuống cách gã khoảng hai trượng, tà quang trong mắt lấp lóe, nhìn gã trùng trùng.

Từ Tử Lăng một tay đặt sau lưng, một tay co lại theo chiều thế Nhất chỉ đầu thiền, ung dung mỉm cười: "Cuối cùng Liệt huynh cũng lòi đuôi cáo rồi, muốn lấy mạng tiểu đệ thì đừng nói nhăng nhít nữa, để tiểu đệ xem huynh có bản lĩnh đó không?"

Liệt Hà giật mình, hai mắt ngưng trọng, dồn hết tinh thần đánh giá tình hình thực tế của Từ Tử Lăng, lắc đầu: "Từ Tử Lăng huynh hiểu lắm rồi, tại hạ chỉ muốn đuổi theo xem thử có chỗ nào giúp được hay không, nào có ý hãm hại?"

Tinh thần Từ Tử Lăng đã đi vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", gã cảm thấy bản thân hợp nhất với trời đất, không còn sự tồn tại của chữ "ngã" nữa, chẳng lo lắng, chẳng sợ hãi, gã càng nắm rõ động tĩnh của Liệt Hà hơn, biết rằng trong tình huống này, đối phương hoàn toàn không thể nắm được hư thực của mình, không biết rằng không thể chống nổi một đòn.

Đột nhiên, gã cảm thấy chân khí trong kinh mạch của mình bắt đầu ngưng tụ một cách tự nhiên, thân thể khá lên nhiều, vết thương tuy vẫn còn đau nhưng không còn liên quan gì đến bất cứ một tầng ý thức tinh thần nào nữa.

Gã thản nhiên nói: "Nếu đã là vậy, xin mời Liệt huynh cứ về đi, bây giờ ta không cần ai giúp hết."

Liệt Hà bước về phía trước hai bước, giả vờ nhìn quanh: "Sao không thấy Thiếu soái đi cùng Từ Tử Lăng huynh?"

Y bước hai bước là có tính toán, phải biết rằng Từ Tử Lăng đang lặng lẽ chờ đợi, chắc chắn sẽ sinh ra phản ứng tự nhiên, từ đó y có thể thăm dò thực hư của gã để quyết định tiến hay lui.

Mặc dù Liệt Hà đứng xuôi hai tay, tỏ ra không có ác ý nhưng ai cũng biết bất cứ lúc nào nhân vật siêu quần bạt tụy của Đại Minh Tôn giáo như y cũng có thể tấn công như sấm sét.

Từ Tử Lăng đứng sừng sững như núi, tinh quang trong mắt lấp lánh, lời lẽ bình tĩnh lạ thường: "Từ Tử Lăng này tuy không phải là người hiểu chiến nhưng không có hứng thú nghe những lời nhảm nhí của ngươi nữa, ra tay đi!"

Liệt Hà vội nói: "Từ Tử Lăng huynh đã thực sự hiểu lắm rồi, ta nào có ý động thủ!"

Nói xong lui ra phía sau, trong chớp mắt đã trở thành một chấm đen trong đêm trăng trên thảo nguyên rộng lớn, lẫn vào khu rừng thưa bên phải.

Từ Tử Lăng biết rõ y đang âm thầm quan sát gã, bởi theo lẽ thường, một người muốn đề khí thủ thế sẽ rất hao tổn chân nguyên, nếu bị thương ắt không thể nào làm được.

Nào ngờ Phạm Ngã như nhất của Từ Tử Lăng chỉ là một cảnh giới tinh thần, không cần nội lực chi viện, hơn nữa rất có ích đối với vết thương.

Giả sử Liệt Hà dùng khí kinh giằng co với gã thì mọi chuyện sẽ khác, gã không muốn lộ hư thực cũng chẳng được.

May mà Liệt Hà không biết vết thương của gã thế nào, cho nên không dám khinh cử vọng động.

Từ Tử Lăng lợi dụng chân khí ngưng tụ lúc này, đột nhiên lách người lẩn vào trong rừng, rồi ngã xuống đất, phía trước là dòng suối nhỏ chảy ngang qua khu rừng.

Chỉ cần thân pháp lướt người đi được gần tám trượng đó cũng đủ khiến Liệt Hà không dám xuất hiện lần nữa.

Một chút tính toán đã vặn hồi lại tính mệnh cho gã, trả giá cũng đáng!

oOo

Khấu Trọng đuổi theo phía sau Khả Đạt Chí, tuy đề khí vận kinh nhưng nội thương không những không nặng thêm mà dần dần giảm bớt, khí huyết càng lúc càng thông suốt. Giống như lúc gã mới luyện Trường Sinh khí, vừa đi vừa tập luyện.

Từ lúc cất bước, gã một lòng một dạ muốn cùng Khả Đạt Chí đến giúp Âm Hiễn Hạc cho nên bỏ qua tất cả, bước vào cảnh giới vô nhân vô ngã. Giả sử nếu một mình gã, hoặc đi cùng Từ Tử Lăng, vì phải động não, cho nên tinh thần phân tán, không thể ngưng tâm tụ ý như lúc này. Điều tuyệt diệu nhất là trách nhiệm theo đuổi hoàn toàn ở Khả Đạt Chí, gã chỉ cần bám theo mà thôi.

Khả Đạt Chí mấy lần quay lại nhìn gã, sợ gã không cầm cự nổi, nào ngờ thấy Khấu Trọng theo sát phía sau mình, không khỏi thấy kỳ lạ, không biết tại sao gã như thế chẳng hề hấn gì.

Khấu Trọng nào để ý đến ý, hiểu rằng tiền thiên chân khí dung hợp từ Trường Sinh Quyết, Hòa Thị Bích và Tà đế Xá lợi đã có bước đột phá.

Khi bị Phục Nan Đà uy hiếp, vì Từ Tử Lăng, gã đã sử dụng thức cuối cùng trong Tỉnh Trung bát pháp là "Phương Viên", khiến gã hiểu thêm về năng lực của mình.

Trong khoảnh khắc sử dụng “Phương Viên”, lòng gã chẳng còn sinh tử thắng bại hay bất cứ tạp niệm gì, người, đao và vũ trụ trở thành một chỉnh thể không thể cắt rời, tinh khí thiên địa dồn hết vào mũi đao, nhờ vậy biến điều không có thể thành có thể.

Đó có lẽ là cảnh giới Phạm Ngã bất nhị mà Phục Nan Đà đã nói.

Gã phóng như bay trên thảo nguyên, hai chân như hấp thu địa khí ào ào ạt ạt đổ tới, tiền thiên tinh khí chậm chậm dâng lên, người xưa nói “đoạt tinh hoa của thiên địa” chính là như thế này.

Chỉ cần một ít chân khí, gã đã có thể bay lượn trên thảo nguyên cho đến tận cùng của vũ trụ.

Tâm linh gã như thăng hoa lên đến điểm cao vô hạn của hư không, cùng hát ca với trăng sao, có cảm giác thỏa mãn không thể tả.

Những kinh mạch bị tắc nghẽn lần lượt được đả thông, vết thương mau chóng khép lại, thần kỳ đến độ không ai tin nổi.

Khả Đạt Chí đột nhiên ngừng bước.

Khẩu Trọng như tỉnh cơn mơ, trở về với thế giới hiện thực.

Khả Đạt Chí kêu lên: “Hồng bát! Chúng ta trúng kế rồi!”

Y định thần nhìn lại, hai gã đang đứng trên đỉnh đồi, phía trước là núi non trùng điệp bị rừng cây che phủ, tiếng vó ngựa rền trời, mấy trăm kỵ sĩ từ trong rừng phóng ra, lao về phía hai gã như nước triều.

Trên thảo nguyên bằng phẳng, không ai có thể nhanh hơn ngựa, lần này chắc chắn hai gã không thể thoát.

Phía đối phương chỉ cần có những cao thủ như Thâm Mạt Hoàn, Mộc Linh, hai gã sẽ chết chắc.

“Keng!”

Khả Đạt Chí rút phất Cuồng Sa đao, mắt bắn ra tia nhìn kiên định, giọng nói bình tĩnh đến lạnh lùng: “Dù có chết ta cũng bắt Thâm Mạt Hoàn chôn cùng!”

Kỵ binh địch không ngừng đến gần, cự ly thu hẹp còn không đầy nửa dặm, uy thế lay non dốc bể.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, thấy xa xa phía bên trái, trên vùng đất bằng phẳng có một vạt rừng lớn, vỗ vai Khả Đạt Chí: "Theo ta! Đẳng nào cũng phải liều một phen."

oOo

Từ Tử Lãng nằm trên bãi cỏ ướt đầm bùn đất, toàn lực tập trung tinh thần vận khí điều tức.

Đột nhiên tiếng xé gió nổi lên, không cần nói cũng biết là Liệt Hà thay đổi chủ ý, không chịu bỏ qua cơ hội trời cho này để tiêu diệt gã mà thần quỷ đều không hay.

Lần này dù hù dọa thế nào cũng chẳng còn tác dụng.

Gã thở dài, lăn người trượt xuống dòng sông lạnh thấu xương, lặn sâu đến bảy tám thước rồi bơi về phía hạ du.

Gã không thở bằng mũi nữa mà dùng nội hô hấp, liền cảm thấy toàn thân thoải mái, tạm thời quên đi Liệt Hà, cứ theo dòng mà bơi đi.

oOo

Kỵ binh địch càng lúc càng tới gần, nhanh đến nỗi đã vào tầm tên bắn, hai gã vẫn chạy thục mạng.

Chỉ còn hai dặm nữa thì đến vạt rừng, nhưng có thể hai gã mãi mãi không đến được mục tiêu.

Chỉ cần tầm tên bắn được rút ngắn thêm, trừ phi quay đầu lại ứng chiến, hai gã chẳng còn cách nào khác.

Từ phía sau một kẻ gầm lên bằng tiếng Đột Quyết: "Hai tên quý nhất gan các ngươi cũng có ngày hôm nay, có giỏi ngừng lại cho ta!"

Khấu Trọng đề khí tăng tốc, thở hỗn hển nói với Khả Đạt Chí: "Tiểu tử nói mấy lời kia nhất định đầu óc ấu trĩ như con nít, đây là hai câu ta thường nghe nhất lúc còn ở Dương Châu."

Khả Đạt Chí quay lại liếc nhìn, cười nói: “Tiểu tử kia chắc là Thâm Mạt Hoàn, còn có thể chạy nhanh hơn chứ?”

“Vút! Vút!”

Tiếng dây cung bật lên, hai mũi tên xé gió bay tới, rơi xuống phía sau cách hai gã khoảng năm trượng.

Hai gã đồng thời nhớ đến một chuyện, đều ngạc nhiên biến sắc.

Xạ trình xa hơn cung thường gấp bội, chắc chắn là hai mũi tên được bắn bằng Phi Vân cung, lẽ nào hai gã lại trở thành hai cái bia sống?

oOo

Từ Tử Lăng chậm chậm lặn dưới nước, không dám quấy đạp mạnh bởi sợ tạo thành tiếng động.

Linh giác hơn người giúp gã hiểu được kẻ địch đang truy đuổi men theo ven sông, với cao thủ như Liệt Hà, chỉ cần có một chút ánh sáng sao trời là cũng có thể phát giác gã đang lặn dưới nước.

Trong lòng đang kêu khổ, chợt phát giác có một tảng đá thật lớn, phía dưới hình như có chỗ trống, gã vội vàng bơi vào.

Quả nhiên ông trời không nỡ tuyệt đường, lỗ trống đủ cho gã ẩn thân.

Gã vừa mới chui vào, tiếng xé gió vang lên rồi đột nhiên ngừng lại.

Gã thầm kêu không ổn, chả lẽ Liệt Hà lợi hại đến thế, y biết gã đang nấp trong kẽ đá?

Tiếng gió lại vang lên, tiếp theo có âm thanh một người từ trên không trung hạ xuống bãi cỏ bên bờ sông.

Liệt Hà hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Có tiếng phụ nữ hết sức dễ nghe, trong trẻo như tiếng chuông bạc cất lên khổ não: “Hoàn toàn chẳng có mùi vị hay dấu vết gì hết, chẳng trách tên tiểu tử này mỗi lần bị truy đuổi, đến phút cuối đều có thể thoát thân?”

Nàng nói tiếng Hán rất lưu loát, là tiếng Hán miền Bắc, tuy lần đầu tiên Từ Tử Lăng nghe được, nhưng có thể khẳng định nàng là người Hán.

Nếu nàng là người Hồi Hột, lẽ ra phải nói với Liệt Hà bằng tiếng Hồi Hột mới đúng.

Nàng là ai?

Gã càng hiểu sau khi Liệt Hà trở lại, y đã kêu thêm nhiều trợ thủ. Dù gã không bị thương cũng không thoát được độc thủ của bọn chúng. Từ đó có thể suy đoán, võ công của thiếu nữ này cũng gần tương đương với Liệt Hà, có khi ngang ngửa.

Chả lẽ đó là Độc Thủy Tân Na Á, võ công cao nhất trong Ngũ Loại Ma mà Chúc Ngọc Nghiên từng nói qua?

Liệt Hà nói: "Ta tưởng y lặn xuống sông, nhưng đuổi tới đây thì mất dấu, xem ra thương thế của y không nghiêm trọng. Rốt cuộc y đã trốn ở nơi nào, tại sao Khấu Trọng không đi cùng y?"

Từ Tử Lăng thầm nhủ chắc y không biết Phục Nan Đà đã từng giao thủ với gã và Khấu Trọng, nếu không đã biết hai gã thụ trọng thương.

Nữ tử trầm giọng: "Cứ để bọn chúng sống thêm một ngày nữa, có Đại Tôn và Thiện Mẫu đích thân chủ trì đại cuộc, không lo bọn chúng trốn thoát, chúng ta đi!"

Tiếng xe gió xa dần.

Từ Tử Lăng bơi ra khỏi kẽ đá, nằm ngửa người trên mặt nước, mặc cho thân mình xuôi theo dòng nước, tinh thần dung hợp với vạn vật, mở lòng vận dụng phương pháp liệu thương thích hợp, tranh thủ khôi phục trong thời gian nhanh nhất.

oOo

"Soạt!"

Tiếng xé gió lại vang lên.

Khấu Trọng gắng gượng lách ngang, tránh được mũi tên đoạt mệnh bắn ra từ Phi Vân cung.

Thân pháp của gã vì thế mà hơi chậm lại, lập tức tụt lại sau Khả Đạt Chí nửa trượng.

Lúc này hai gã còn cách khu rừng khoảng một dặm, nhưng khoảng cách đó lại như rãnh sâu vĩnh viễn không thể vượt qua.

Chỉ cần mười cây cung có thể trực tiếp uy hiếp hai gã, lại thêm Phi Vân cung, dù hai gã đối ý quay lại nghênh địch, e rằng cũng khó thoát số phận loạn tiễn bắn chết.

Khấu Trọng chưa kịp đổi hơi, soạt một tiếng, lại một mũi tên từ Phi Vân cung bắn ra.

Gã thâm nhủ ta cũng có ngày hôm nay, trước đây dùng Diệt Nhật cung giết kẻ địch, không biết thống khoái đến mức nào, bây giờ Thâm Mạt Hoàn dùng gậy ông đập lưng ông, gã chẳng thể nào làm gì được.

Khả Đạt Chí đột nhiên lui lại phía sau Khấu Trọng, trở tay chém Cuồng Sa đao ngược lại.

“Keng!”

Lưỡi đao chém trúng mũi tên, gạt văng đi.

Khả Đạt Chí vỗ một chuông vào lưng Khấu Trọng, giúp gã tăng tốc, còn mình đuổi theo như tên bắn, hai gã lại cách xa kẻ địch thêm hơn một trượng.

Khấu Trọng không thể vừa đi vừa trị thương nữa, lập tức cảm thấy đuối sức, đánh liều nói: “Khả huynh hãy báo thù cho ta!”

Đang định quay đầu lại nghênh địch, nào ngờ Khả Đạt Chí kéo ống tay áo gã, giúp gã phóng người vọt lên, lướt ra thêm đến bảy tám trượng, nổi giận nói: “Đây không phải là lúc ra về anh hùng, muốn chết phải chết cùng.”

Khấu Trọng cảm động trong lòng, không ngờ Khả Đạt Chí bề ngoài lạnh lùng, bất chấp thủ đoạn mà lại có tình có nghĩa như vậy.

Khu rừng chỉ còn cách nửa dặm.

Nhưng hai gã đã phí lực trốn chạy, tránh né Phi Vân tiễn, giờ đã như nổ cứng hết đà.

Kẻ địch đuổi gần kịp, chỉ nghe một giọng nữ thét lên lạnh lạnh bằng tiếng Thất Vi, tuy không hiểu nhưng cũng đoán là đang thúc giục thủ hạ.

Khả Đạt Chí hú lên một tiếng, kéo ống tay áo Khấu Trọng, phát lực tăng tốc độ.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, biết Khả Đạt Chí dù có hao hết chân nguyên cũng phải đến khu rừng, nhưng như vậy dù bọn gã có thể lọt vào rừng, e rằng đứng vững cũng đã là vấn đề rồi, nói gì đến tiếp tục trốn chạy.

Chỉ còn bốn mươi trượng nữa.

Đột nhiên trong rừng có tiếng reo vang, vô số chiến binh tủa ra, xông tới chặn đầu.

Hai gã thầm kêu mạng mình thế là ô hô ai tai, đâu ngờ địch nhân cao minh tới mức thiết lập cả mai phục ở nơi này.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>